

{ koaderno } Laura Mintegi

Pertsonak helburu ala itu?

Lakuaren leloa entzutea eta, aldi berean, gizarte arloan egiten duen politika ikustea urtikaria sorrarazteko modukoa da. Gaixotzeko modukoa da entzutea “pertsonak helburu” eta gero gobernuaren “anti-pertsona” politika ikustea. Adibide gutxi batzuk. Jeltzaleek ez diete buelta eman diru sarrerak bermatzeko errenta jasotzeko sozialistek ezarri zituzten baldintza estuei; hezkuntzan edo osasunean murrizketak egiten segitu dute; Gipuzkoan zerga politikan emandako aurrerapauso txikiak atzera bueltatu nahi dituzte Aldundira heldu eta berehala; aurreko lau urteetan Donostia hirian desjabetze bakarra burutu ez bada ere, jeltzaleak Udalera heldu eta hamar egunera burutu da lehenengo desjabetzea. Pertsonak helburu. Bai zera. Helburua da kapital lizun eta aseezinaren gose-egarria gogobetetzea. Pertsonak, bost.

Politikagintzan dagoen aire berria, ordea, pertsonon alde dator. Gero eta zailagoa da baretzea herritarren justizia nahia eta lau alderdiri uztea erabakimena. Kontsultak, galdeketa, erreferenduma eta partaidetzarako guneak erreklamatzeko dituzte herritarrek, eta parte hartzeri doaz modu masiboan. Aurreko belaunaldiak pasibitatea jada ez dago ondo ikusita. Etsipena (ez dago ezer aldatzerik) aukera bihurtu da (gauzak beste modu batera egin daitezke). Eta, batez ere, jende gehiagok partekatzen du aspaldiko aldarrikapena: politika serioegia da politikarien eskuetan uzteko.

Fisika kuantikoaren arabera, ez dago objekturik subjekturik gabe; edo, beste modu batera esateko, objektua banaezina da subjektutik, subjektuak eragin zuzena duelako objektuan.

Modu poetikoagoan esan daiteke, Nadine Gordimer idazleak zioen erara: ideiak ez dira bizi pertsonengandik kanpo. Hau da, munduan den edozerk, fisikoa edo mentala izan, ez du existentziarik ez bada norbaitek (pertsonak) pentsatu eta gauzatu egiten duelako. Nor gabe, ez dago zer.

Politikan (eta hainbat arlotan ere) ikusi izan dugu “zer” jarri nahi izan dela “nor” elementuaren gainetik, eta zeharo baztertu direla “norekin” eta “norentzat”, ja-

kina. *Nouveau roman* mugimenduak aurreratu zuen fenomeno: Alain Robbe-Grilleten “Les gommés” (1953) nobelan pertsonak diluitu egiten dira, ez dago istorioa kontatzen duen inor, pertsonaiek apenas ez dute lur-eremu egonkorrik oinazpian, eta objektuak nagusi dira nobelan zehar. Neutroi bonbaren sindromea (1958) deitzen diot joera horri: N bonba jaurtikitzen denean ez da ezer apurtzen (H bonbarekin ez bezala), ez dago ohiko suntsiketarik. Pertsona guztiak hiltzen dira ioizko erradiazioaren erruz, baina bonba bota eta 48 ordura segitu ahal duzu jaten hildakoak utzitako platerean.

Gure garaia ez da ideia handiko garaia. Egungo garaiak pertsonon garaia behar luke izan; hala dio, behinik behin, Rubert de Ventos filosofo eta politikariak.

Hitz batean esateko, politika subjektibizatu behar dugu. Ideiek utzi behar diote elementu etereoak izateari; gorpuztu, haragitu egin behar ditugu ideiak, pertsonon

Agintariak ikusleak nahiago dituzte ekintzaileak baino, politika espektakulu bihurtu dute, eta espektadoreak behar dituzte. Arazoa da agintarien erabakiek eragin zuzena dutela herritarrengan

iragazkitik pasarazi. Pertsonok izan behar dugu politikaren neurria, eta ez moldatu gizakiak estrategia makroekonomikoetara. Ezen borroka desigoal horretan pertsonak desegingo baititugu ekonomiaren engrana-jean. Grezia da horren paradigma europarra. Paradigma gehiago dira munduan zehar.

Agintariak, bitartean, ikusleak nahiago dituzte ekintzaileak baino, politika espektakulu bihurtu dute, eta espektadoreak behar dituzte, behatzaile hutsak. Arazoa da, baina, agintariak hartzen dituzten erabaki politikoek eragin zuzen eta bortitza dutela herritarrengan. Objektu izatetik subjektu izatera pasatzeko garaia da, eta horrek esan nahi du, batetik, nork bere burua gai ikusten duela erabakiak hartzeko, eta, bestetik, errealitatea aldarazteko gaitasuna duela begirada subjektiboa aplikatuta, fisika kuantikoan bezala. •

«Hezkuntza erabili beharko genuke jendarteko arazoak konpontzeko, ez rolak errepikatzeko»

Betaurreko moreak jantzita etorri zaizkigu Nagore Larrazabal eta Ibai Fresnedo, Udako Euskal Unibertsitatean ikastaroa eman berri: “Hezkidetza hezkuntzan: aldaketa sozialerako tresna”. Egia esan, behin betaurreko moreak jantzita, zaila da erantztea. Inguaruari begiratzeko modu jakina dakarte; esaten dugunak eta egiten dugunak zein norabide duen aztertzeko ariketa konzientea. Zertan ari naiz? Arrastaka dakargun eredu matxista indartzen edo eraisten?

Jendarte bestelako zutoinen gainean eraikitzekotan, beharrezkoa da denok betaurreko moreak jantztea, bereziki hezkuntza komunitatearen bueltan dabilzanek. Etorkizuna hezkuntzan dagoelako.

Etorkizuna hezkuntzan dagoela, aldaketa sozialerako tresna hezkuntza dela, parekidetasunak sustraiak hezkuntzan behar dituela... esan esaten da, baina serio hartzen al da?

Ibai Fresnedo: Hezkuntzan etengabe dauden murrizketak hor daude, eta horiek badute eragina. Ez genituzke ahaztu behar. Baina hezkidetza modan jarri den gaia denez, badirudi nolabaiteko bultzada eman behar zaiola erakundeetatik. Gure esperientzia pertsonaletik ikusten duguna da erakundeek beren gain hartzen dituztela historikoki mugimendu sozialarenak izan diren borrokak; planak edota egitasmo zehatzak jartzen dituzte martxan, baina, hortik aurrera, ez dago jarraikortasunik eta oso azalean geratzen da guztia. Partxe modukoak jartzen dira eta kito. Eskolan benetakoa eredu hezkidetzaille bat txertatzeak eskatzen du, lehenik eta behin, hezkuntza sistema osoa goitik behera aztertzea, metodologiak, zein planteamendu filosofiko eta etiko egiten diren... eta hori oraindik ez da modu erradikal eta integral batean eman. Paperean jasotzen da egin beharko litzatekeena,

NAGORE LARRAZABAL ETA IBAI FRESNEDO HEZKIDETZA HEZKUNTZAN

Udako Euskal Unibertsitatean jardun dira hezkidetzaz. Izan ere, garbi daukate jendarte eraldatzekotan sustraietara joan beharra dagoela. Eta sustrai horietako asko eskolaren bueltan errotzen dira.

baina falta da hori guztia praktikara eramatea, benetan horrekin bustitzea.

Nagore Larrazabal: Horrez gain, hezkuntzaren ikuspuntu zabala izan behar da kontuan, hezkuntza ez baita ikastetxeetara mugatzen. Komunitateko partaide guztiak gara hezkuntza eragileak eta denok subjektu aktibo bihurtu behar dugu jendartearen benetako aldaketa bultzatzeko: irakasleak, ikasleak, gurasoak, jangelako langileak, autobusekoak, garbitzaileak eta herriko eragile zein norbanakoak.

Izan ere, eskolaren bizkar karga dezente jartzen ari da azken urteotan.

I.F.: Hezkuntza sistemak daukan eredu androzentrikoak dakarrena da eskola bera instituzio bezala subjektutzat hartzen duela, baina ikasleak ez. Jendartearen antzeko zerbait gertatzen da gizon eta emakumeekin; emakumeen eskubideak lortu nahi ditugu baina oraindik subjektua gizonetzkoa da. Oso zaila da aldaketa ematea subjektua ez bada erdigunean jartzen eta bere nahiak, desioak eta beharrak ez badira aintzat hartzen. Hezkuntza sisteman horrela gertatzen da haurra bera ez delako erdigunean jartzen eta bere parte hartzea ez delako sustatzen. Nolabait egitura goitik dator; mandatuak, arauak, eginbeharrak...

Gure proposamena bestelakoa da; hezkuntza sisteman horizontaltasuna txertatu beharko genuke. Eta badakigu zaila dela, gobernu batek ezin dituelako kontrolatu egitura horizontaletan oinarritzen diren ikastetxe atomizatu horiek guztiak. Jaki-tun gara eguneroko praktikarako errazagoa dela homogeneousitatea. Eta hor sortzen da talka; hezkuntza sistema goitik behera deseraiki egin behar da eta berriaz zerotik hasi.

Hezkidetza irakasgai potoloa da, baina pauso txikiekin eman daiteke, ezta?

N.L.: Hezkuntzak jendartearen dauzkagun arazoak gainditzeko

eta jendarte bera eraldatzeko tresna bat izan beharko luke, eta ez behin eta berriaz jendartearen nagusitzen diren baloreak erreproduzitzera mugatzen den sistema bat; konformismoa, indibidualismoa, lehiakortasuna... Azken finean, botere-egituren mesedetara egongo diren pertsonak heztera bideratuta dago. Hezkidetza bada gauza horiei guztiei buelta emateko modua eta zeharka txertatu behar da egunerokoan; jarreretan, edukietan eta funtzionatzeko moduetan.

Nola susta dezakegu hezkidetza egunerokoan? Emaguzue adibide bat.

N.L.: Adibiderik onenak norberaren jarrerak aztertzean aurkitzen ditugu. Izan ere, gu ere bagara sozializazio agenteak eta, kontrako ahaleginik egin ezean, egun egonkortuta dagoen eredu sexistak birstortzeko joera hartzen dugu. Adibidez, neskak eta mutilak agurtzeko ditugun moduak ezberdinak izaten dira maiz; neskengana zuzentzerakoan “kaixo polita” esatekoa, itxura fisikoari edota janzkerari erreferentzia eginez. Aldiz, mutili beste gako batzuetan egiten diegu agurra, eskua zabaldu eta “eman bostekoa” esanez, esate baterako.

Neskekin eta mutilekin izaten ditugun jarrerak ezberdinak izaten dira maiz, eta horien bidez mezu eta balio ezberdinak transmititzen ditugu, genero rol eta estereotipoak indartuz. Pertsonak bere osotasunean era askean eta modu integralean gartzeko aukerak eskaini behar ditugu, eta horretarako ezinbestekoa da genero estereotipoak edota etiketatzeke joerak gure praktiketarik kanpo uztea.

I.F.: Horri curriculum ezkutua deitzen diogu. Badakigu badagoela curriculum formal bat, curriculum erreala bat –bestea aplikatzen denean izaten den benetako emaitza– eta, horrez gain, curriculum ezkutua ere badagoela. Jendartearen parte garen guztiok hain errotuta ditugun balio androzentrista, ma-

Argazkiak: Aritz LOIOLA | ARGAZKI PRESS

txista eta heteropatriarkal horiek modu inkontziente batean transmititzen ditugula. Inkontzienteak diren neurrian ezin dira identifikatu eta zuzendu. Gainera, jarrera horiek gero eta leunagoak eta ezkutuagoak dira.

Esaten duzuenez, jaio orduko transmititzen zaizkie neska-mutikoei rol jakinak. Norbaitek esajeratutzat joko du hori.

N.L.: Jaio orduko, dituen genitalen arabera, gauza asko transmititzen zaizkio haur bati; besteak beste, neska edo mutila nola izan. Harremantzerako moduetan esate baterako, hitz egiteko erabiltzen dugun tonua edota tratatzen ditugun gaiak desberdinak izaten dira; neskei suabeago eta gozoago hitz egiten diegu, eta, mutilei, ozenago. Bestalde, haurrei egiten zaizkien opariak hor daude; zer

«Hain errotuta ditugu balio androzentrista, matxista eta heteropatriarkal horiek, modu inkontziente batean transmititzen ditugula»

oparitzen zaie neskei eta zer mutilei? Arropa berdina erosten dizkiegu? Errieta egiterakoa berdina egiten diegu neska eta mutilei? Eskolaz kanpoko zein jardueratan apuntatzen ditugu neskak eta zeinetan mutilak? Nor joan ohi da judora eta nor pianoa jotzera? Haiengan jartzen ditugun itxaropenak, espero ditugunak, berdina ote dira?

Beraiekin nola erlazionatzen garen behatzea besterik ez dago transmititzen ditugun detaile eta estimulatzeko ditugun jarrera ezberdinez ohartzeko. Espektatiba ezberdin horiek presente daude sozializazio prozesu guztia zehar, genero estereotipoak indartuz eta iraunaraziz. Izan ere, zenbat gauza egiten ditugu ezberdin neskek eta mutilek? Abiapuntu horretatik ezberdintasunak naturalizatzen

dira eta ahaztu egiten dugu batzuetan, egiten dugunak egiten gaituela.

Eta eskola ere sistema horren parte da.

I.F.: Adibide bat jarriko dut. Eskolan, Haur Hezkuntzan, komun berdina erabiltzen dute neskek eta mutilek, eta elkarrekin gainera. Lehen Hezkuntzan banatu egiten dira neskak eta mutilak. Horren atzean zein intentzio egon daiteke? Ba segur aski desira heterosexuala erakitzen laguntzea. Neskak eta mutilak banandu, bata bestearen begietatik ezkutatu eta jakin mina piztu. Estrategia bat da? Gure ustez bai. Dena egituratuta dago jendarte eredu zehatz bat bat-batean ager dadin. Eta agertzen da bat-batean, baina ez besterik gabe, nolabait programatuta dago.

Betaurreko moreak jantzi behar omen dira. Nola egiten da hori?

N.L.: Betaurreko moreak jantzea norberak egin beharreko ariketa kontzientea da. Ariketa horretan dena zalantzan jarri behar da; norberaren jokaera, desioak, nahiak... eta hortik deseraikitzen hasi. Norberak izan duen sozializazio prozesua ere aztertu behar da. Betaurreko moreak jantzea ezin da azalean geratzen den ariketa bat izatera mugatu, modu kritiko batean prozesu pertsonal bati ekiteko gonbidapena delako.

I.F.: Behin betaurreko moreak jantzita, ezin dira erantzi gainera. Egunerokoan gauzak begiratzeko modua aldatzea da gakoa eta oso lotuta dago norberak erabiltzen duen komunikazio motarekin, gorputz adierazpenarekin, harremanak eraikitze-

ko moduarekin, etengabe atxikitzen dizkiguten genero rola berrikusi eta aldatzearekin... Baina ez dago formula magikorik. Gai hau oso lotuta dago jendartearen garapenarekin eta oso zaila da formula magiko karatu eta itxiak aplikatzea. Eten gabeko esperimentazioa da.

N.L.: Eta esperimentazio horretan nekatu ere egin gaitezke. Baina ez dugu ahaztu behar al daketa hauek ez direla epe motzekoak, emaitzak pixkanaka ikusiko ditugula eta luzera begira etorriko direla. Pentsa zenbat urte daramatzen lanean feminismoak hezkidetzaren aldarria egiten. Aldaketak apurka egiten dira. Hezkuntza komunitateko kide garenok oso garbi izan behar dugu etengabe gure jarrerak berrikusi behar ditugula, zuzendu daitezkeenak zuzendu eta esku hartze berriak programatu. Etengabeko prozesua da.

Jendartearen hain hedatuta da goen «berdintasun faltsuaren» ideia ere hor dago. Zuek gazte txoeekin lanean ari zarete. Zer ikusten duzue?

N.L.: Ikasleek oso ondo dakite zein den diskurtso zuzena, zer den politikoki zuzena eta zer den esan behar dutena. Aniztasuna, eskubide berdinak... balore horiek zeintzuk diren badakite, baina, praktikan, beren harremantzeko moduak ikusten dituzunean nabarmenak dira genero rol eta botere harremanak. Egia da al daketa batzuk ematen ari direla, haurren artean aniztasun handiagoa ikus daiteke, baina ezin da joera hori orokortu.

I.F.: Aniztasun gehiago egon badago, baina jendarte bezala oraindik kostatu egiten zaigu aniztasun hori ikusaraztea, ku-deatzea eta balioa ematea.

Gaztetxoek rola errepikatzen dituztela diozue. Indarkeria matxista kasuetan maiz oso gazteak izaten dira protagonista. Zer ari gara gaizki egiten?

N.L.: Gauza asko egiten ditugu ondo, baina zaila da, patriarkatua hain da kapaza testuinguru berrietara egokitzeko eta zirriki-

tu berriak aurkituz bizirauteko... Merkatu logiken laguntzarekin eta oso modu sotilean gainera... **I.F.:** Globalizazioaren ondorioz mundu osoan gertatzen ari den fenomeno hor dago. Industria kultural guztiek sekulako pisua hartu dute mundu mailan: gaur egun hemen AEBetan entzuten duten musika berdina entzuten dugu; film berdinak ikusten ditugu; berdin janzten gara... balio asko globalizatu egin dira. Eta industria kultural handi horiek harremantzeko eredu jakinak bultzatzen dituzte, janzteko modu jakinak, bizitzeko erak... eta askatasunaren kontzeptu faltsu baten eskutik hipersexualizazio fenomeno bat

«Neskak eta mutilak agurtzeko ditugun moduak ezberdinak izaten dira maiz. Neskei 'kaixo polita' esaten diegu, itxura fisikoari edota janzkerari erreferentzia eginez. Aldiz, mutilei beste gako batzuetan egiten diegu agurra, eskua zabaldu eta 'eman bostekoa' esanez, adibidez»

etorri da. Zabaltzen diren rola, mezuak eta kanonak oso markatuak dira. Norabide batzuetan aurrera egin dugu, baina beste batzuetan ez. Areago, eredu zenbait indartu egin dira, eta ez da parekidetasunaren mesedetan izan.

Hezkidetzak hain garrantzitsua izanik, eraiki nahi dugun jendartearen zutoin izanik, nola ez dauka presentzia handiagoa Irakasle-eskoletan?

N.L.: Irakasle-eskoletan gai zentrala izan beharko luke aspalditik. Askotan irakaslearen sentsibiltatearen esku geratzen da gaiaren lanketa eta pertsona horien lanaren aitortza egiten dudan arren, ezer gutxi lor dezakegu ez bada zeharka lantzen den gai bat. Ez delako soilik irakasgai bat, baizik eta ikuspegi bat.

I.F.: Orokorrean lan mundu osoan txertatuta egon beharko luke, oraindik indarrean baitago lan banaketa sexual oso garbia. Badira gizona zkoentzat lanbideak eta emakume zkoentzat lanbideak. Txikitandik transmititzen diren gauzak dira. Baina egia da haurraren garapenarekin lotuta dauden alorretan hezkidetzak presentzia erabatekoa izan beharko lukeela. Eta, noski, Irakasle-eskoletan.

Nolakoa da nahi duzuen eskola eredu?

N.L.: Denontzako eskola. Benetan denontzat. Horrek inplikatzeko dituenarekin.

I.F.: Sexuaren araberrako estereotipoak eta rola ezabatzen lagunduko duena; harreman parekideak sustatuko dituen; ikasle bakoitzari erabat garatzeko aukera eskainiko diona; curriculumean emakumeen ekarpena jasoko duena; ikasleen autonomia indartuko duena, bai arlo pribatuan bai publikoan; orientazio ez sexista eskainiko duena; genero indarkeria eta sexismoa sorburu duten indarkeria mota guztien prebentzioan lan egingo duena eta mikromatxismoen arreta berezia eskainiko diona. Hori da helmuga eta bidean serio abiatu beharra dago.

Kexak kutsakorak dira

Maidar Iantzi Goienetxe

Erredakzioko leihoko ondoan itsatsita dugu Quinoren bineta bat. Hagitz ona da. Medikak pazienteari aholkatzen dio bizitza lasai hartzeko, baina hori erraten dion bitartean gero eta urduriago eta sutuago jartzen da bera, kea ateratzen zaio belarrietatik eta paziente gaixoari lepotik helduta eta oihuka bukatzen du. Sarri bertzeengan ikusten ditugunak ez ditugu gudan ikusten, batez ere gaizki egiten ditugun gauzak.

Kexekin ere antzeko zerbait gertatzen zaigula uste dut, ez gara konturatzen zenbat protestatzen dugun. Gainera, kexak kutsakorak direlakoan nago. Berriki, arratsalde batean, kontent-kontent nindoan Antiguatik Donostiako zentrorra, elkarriketata bat nuen, denbora nuen, eguraldi ona, eta izozki bat jateko ilusioarekin joaki nintzen. Autobus urbanora igo eta gidaria kexa batean zihoan, esajeratu gabe, bide osoan maldizioka: trafiko nahasia zela, beroa zela... gurgildun aulkian zebra bidea gurutzatzen ari zen lagunari esperatzeko pazientziarik ere ez zuen! Ez nintzen nahi orduko jaitxi, eta lurra zapaldu bezain pronto madarikatzen hasi nintzen ni ere, dena gaizki atera zitzaidan: izozkia txarra zegoen, kaleetan ezin nintzen ibili turistekin txokatzen nintzelako, eta, gainera, halako batean, batek atxis egin eta blai egin ninduen!

Autobus gidari erretxin hark kutsatu ninduela pentsatu nuen. Egia izanen da kexak kexa erakartzen duela, baita gauzak gaizki ateratzeko aukerak handitu ere. Juanjo Lertxundi usurbildarrrak, Donostiako Gausartu zentroko irakasleak, kexarik gabeko mundu bat amestu eta erronka bat bota du: pasatuko zenituzke 21 egun kexatu gabe? Proiektuaren inguruko informazioa, Gausartuzentroa.com atarian. •

BEHATXULOTIK

Juantxo EGAÑA

Jean Pierre ERGUY. EUSKAL MUSEOA. BAIONA

MERKATU EGUN EDERRA DONIBANE GARAZIN

XIX. mendearen amaieran iritsi zen trena Donibane Garazira, herritarren parte bat aurka bazegoen ere. Inguruko komunikazio sarea asko hobetzeaz gain, turismoa ere eraman zuen Nafarroa Behereko txoko eder horretara, ikusgarria bere gotorlekua eta arkitektura zaindua tarteko. Garai horretan, baina, Donibane Garaziko eta inguruko herritar askok hartu zuen Ameriketarako bidea. Argazkian, 1895. urteko merkatu egun bat. Irudia Jean Pierre Erguy argazkilariak atera zuen, XIX. mende amaieran Donibane Garazin bertan estudioa zeukan-eta. Erguyren lan gutxi iritsi dira guganaino, baina iritsi direnak kalitate eta estetika oso zaindukoak dira.

Iratxe Esnaola
Informatika ingeniaria

Enpresa teknologikoen «lobby»-ak

Consumer Watchdog webgunean argitaratu berri dira enpresa teknologiko nagusienek xahutzen duten diru kopuruaren gainekoak.

Ameriketako Estatu Batuetako gobernuko *lobby*-az ari da Consumer Watchdog, 2015eko bigarren seihilekoari dagozkion datuekin. Gardentasun prozedura baten baitan, enpresek kongresu estatubatuarrari bidali informazioan oinarritzen da eta, Consumer Watchdog beraren arabera, Google, Amazon, Facebook eta Microsoft enpresak dira gehien gastatzen dutenak.

Egun, Google omen da, guztien artean, gobernuko *lobby*-ari aurrekontuko partida handiena eskaintzen diona, 4,69 milioi dolarrekin. 2014ko bigarren seihilekoan 5,29 milioi dolarrekoa zen, hortaz, jaitsi egin da eta Google da, Consumer Watchdog-en arabera, iaiztik aurrekontua gehien jaitsi duena. Microsoft enpresak ere jaitsi egin du, 2015eko bigarren seihilekoan 2,24 milioi gastatuz, iaz baino %4 gutxiago. Cisco ere %26 jaitsi du gastua, azken seihilekoan 530.000 dolar gastatuz. Kontrako norabidean, Amazon da gastua gehien igo duena, %103 igoz (bikoiztu egin du!). Guztira, 2,15 milioi dolar gastatu ditu 2015eko bigarren seihilekoan, iaz, garai berean, 1,06 milioi gastatu zituelarik. Apple berak ere igo egin du, %42 zehazki, 1,23 milioi dolarrean iritsiz. Facebook-ek, bere aldetik, 2,69 milioi dolar gastatu ditu, igoera txiki batekin, iaz 2,12 milioi dolar baitziren partida berean. IBM eta Intel enpresek ere igo egin dute gastua, 2015eko bigarren seihilekoan 1,81 (%7 igo) eta 1,29 milioi dolar (%66 igo) gastatuz, hurrenez hurren.

Apple etxean zentratuz, Steve Jobs zuzendari exekutibo ohia ez zen gobernuko *lobby*-en oso laguna, nahiz eta iTunes plataformarako Europa mailako prezioak adosteko funtzionario europarekin biltzen zela esaten den. Egun Tim Cook da zuzendari exekutiboa, eta publikoki adierazi izan du Ameriketako Estatu Batuetako gobernuarekin elkarlan estuagoa nahi duela. Zentzu horretan, Claire Thwaites da Apple etxeko gobernuko kontuen zuzendaria. Baina Apple barnean benetako indarra Administra-

zio Kontseiluan dago. Hor dago, esaterako, 2003tik, Albert Al Gore, Ameriketako Estatu Batuetako lehendakariorde ohia. Gorek, 2014an soilik, 300.000 dolar baino gehiago jaso zituen Apple etxearen eskutik. Administrazio Kontseilu berean daude Robert A. Iger (Walt Disney Company), Ronald D. Sugar (Northrop Grumman Corporation) eta Susan L. Wagner (Blackrock).

Apple gehien kezkutzen duten gaiak ekonomia digitalarekin, jabetza intelektualaren eskubideekin eta pribatasunarekin lotuta daude. Ez da gutxiagorako: Mac-a diseinatu zuen, munduko ordenagailu pertsonal onena kontsideratzen dena; iPod-arekin musika digitalaren merkatua irauli du; iPhone eta App Store-rekin gailu mugikorrak berrasmatu ditu; eta iPad-arekin ordenagailu eta gailu mugikorren etorkizuna definitzen ariko balitz bezala da.

Apple eta Amazon dira diru partida gehien igo duten enpresak. Amazon berak bikoiztea erabaki du. Ez da broma. Beharbada erabaki politiko garrantzitsuak hartzeko garaiak datozelako. Beharbada *lobby*-ak funtzionatzen duela

ikusi dutelako, eta partida hori igotzeak merezi duelako. Edota, Apple beraren kasuan bezala, produktu berrien merkaturatzearen eskutik dator igoera hori, Watch erlojuarekin gertatu berri den bezala. *Lobby*-ak ez baitira patenteen gaineko erabaki politikoetan eragiteko soilik. *Lobby*-ak marketina egiteko ere baitira. *Lobby*-en bitartez lortzen dute enpresok gobernuek produktu zehatz batzuk erostea, edota gobernuek, zeharka, produktu bat promozionatzea, esaterako, filmetan gobernuko erakundeak Apple etxeko produktuak erabiltzera eramanez. Are, Apple berak langile gehiago kontratatzea eskaini izan du, zergak jaistearen truk.

Finean, *lobby* lana egiteak presioa egitea inplikatzeko du, pertsonak horretan modu eskusiboan jarduteko kontratatzea, gobernu batek hartuko dituen erabakiak enpresa (talde) baten onurarako izan daitezen, betiere legearen barruan. Eta aipatu zenbakiak kontuan hartzekoak dira, enpresa teknologiko nagusiak zenbaki horietan mugitzeak, *lobby*-ek benetan eragina dutela adierazten baitu. Antza, ideiak handiek baino, billete-zorro handiek agintzen dute. •

Enpresek dirutzak gastatzen dituzte AEBetan presio taldeetan. Irudian, Apple Watch erlojua.

AFP

LUR AZPIKO ABENTURAK

iRRITZIA:

Amaia
BALLESTEROS